

Bálint Tamás

Máj hagymalekvárral

– pillanatképek –

11.

A kilátónál kopott kisautó parkol, a csendet csak a rádióból recsegve kiszűrődő zene, néhány kutyát sétáltató helybéli töri meg, nem könnyítik meg a fiatalok dolgát, hiába az idilli fények, a késő délutáni napsugarak, a tücskök ciripelése, a gejl, valószerűtlen díszlet. Marcibá unokája az osztálytárs Zsuzsikán gyakorolna, rendkívül esetlenül, remegve, bár érzékeli, a Tankcsapda-számban is már közel a csúcspont.

Pedig hajtaná a megfelelési kényszer, a haverok közt több az „anyósjelöltek kedvence – szomszédok réme” típus, ő egyértelműen más eset.

Elpattanhatna már az a bizonyos gitárhúr, ám helyette adásszünet...

12.

Újabb újgazdag birtok a dombos, erdős részen, zárt, műanyag zsalugáter+kőoroszlán+inox-korláttal, korlátlan, korlátoltan költött költségvetéssel. A tulaj nem is látja, többnyire a fővárosban lehet, mégis imádja az olcsó megoldásokat, bármi áron.

Kertész pakolja a szerszámaid, menni készül, a tuják és a díszcserjék formára igazítva állnak, a rózsabokrok csak a méheknek illatoznak,

ezzel szemben otthon megbecsülés,
meleg vacsora, meleg szavak, meleg ágy várja.
Megtisztítja eszközeit, akkurátusan pakol,
ahogyan az elmúlt évtizedekben
bármely munkahelyén, beosztásban is tette.

Régi vágású szakember, mindenre figyel,
azt is észreveszi, amikor a furgonhoz érve
villan valami a visszapillantó tükörben.

13.

Veszekedő párocska a szélső sorházban,
a fültanúk számára ismerős, ismétlődő program.

A tözsomszéd Vargáék épp ellenkezőleg:
idős házasságok, némán, szomorúan ülnek a teraszon,
a nyugodt felszín mégis zavaros mélységet takar.

Ennyi és ilyen minőségű együttélés után megesik,
az ember nem a párja mondatait fejezné be, az életét
inkább, csak hát a magány még nehezebb dolog.

Két ember nehezen is tudja összehozni. Nekik sikerült.

A szótlanságba kövültek, az el nem mondott szavakat
pedig örökre megtartják maguknak.

14.

A kisbolt a környék tulajdonképpeni központja,
hivatalosan nem kocsmá, valójában csak az.
A törzsasztalnál – egyetlen régi hordó
korhadó csutakokkal az ajtó előtti füves részen –
még nem gyűlt össze az aranycsapat,
a küzdelem későbbi időpontban kezdődik.
Addig van ideje Kelemen Jucinak
felkészülni a pofátlan beszólogatásokra.

Nem tehet a kerekded idomairól,
és még mindig jobb kevertet árulni,
mint a terelőúton dolgozva egyebeket.

Volt iskolatársai már leléptek innen,
ő sem tervez sokáig helyben maradni,
még néhány hónap, számol minden napot,
minden felest, minden apró borralalót,
képzeletben már jó előre elköltötte mind.

Josef Kainar: Figura (tinta, pasztell, papír, 1940-es évek)